

MARGA GING MET HAAR DRIE ADOPTIEKINDEREN TERUG NAAR COLOMBIA

“Ze liepen over
straat alsof ze
nooit weg
waren geweest”

Zes jaar geleden adopteerden Marga Scheper (40) en haar man drie kinderen. Omdat de oudste dochter heimwee kreeg naar haar biologische moeder, startte Marga een zoektocht. Begin dit jaar reisde het gezin af naar Colombia. Marga: “We kwamen terecht in een emotionele achtbaan.”

*Interview: Laura van der Meer.
Fotografie: Ester Gebuis.*

"Wil ik hier wel mee doorgaan?, dacht ik toen ik midden in een intensieve ivf-behandeling zat. Ik was in het ziekenhuis toen ik in een flits een blanke vader met een donker kindje zag. Geadopteerd, veronderstelde ik. Op dat moment ben ik voor het eerst serieus over adoptie gaan nadenken. Je hoort zo veel negatieve verhalen over adoptie: kinderen die last krijgen van hechtingsstoornissen of op het verkeerde pad terecht komen. Juist daarom zijn Henk en ik niet over één nacht ijs gegaan. Vijf jaar nadat ik via ivf zwanger was geraakt van een drieling, die ik tijdens de 24e week van de zwangerschap heb verloren, zijn we met het adoptietraject gestart. Na een aantal jaren procedures doorlopen, cursussen volgen en ten slotte lang wachten, kwam eindelijk het bericht: we kregen drie kinderen toegewezen. Twee zussen van vijf en vier en een broertje van een jaar oud. Wat zijn ze mooi, schoot er door mijn hoofd toen ik Yeraldin, Natalia en Juan Esteban op de foto zag. Ik was door het dolle heen. Maar het moment waarop ik ze uit Colombia mee naar Nederland nam, voelde heel even dubbel. Ik was me er zo van bewust dat ik ze van hun geboortegrond afhaalde. Henk en ik hebben toen een besluit genomen: ooit zouden we met z'n allen teruggaan naar Colombia om ze te laten zien waar hun wortels liggen."

Ze lag te huilen in bed

"Ik genoot intens van de kinderstemmen in huis, armpjes die om me heen werden geslagen en het feit dat ik 'mama' werd genoemd. De kinderen waren snel aan ons gewend geraakt. Pas toen Yeraldin, de oudste, een jaar of negen was, merkte ik dat ze niet meer lekker in haar vel zat. Ze werd steeds stiller en wilde niet aangeven waar ze mee zat. Eindelijk kwam het hoge woord eruit: ze miste haar biologische moeder bij wie ze de eerste jaren van haar leven is opgegroeid. 's Avonds lag ze te huilen in bed. Haar verdriet kon ik heel goed begrijpen. De band tussen moeder en kind zal er altijd zijn. Alleen vond ik het frustrerend hoe weinig ik Yeraldin kon vertellen over haar moeder. Natuurlijk wilde ze weten wie ze was, waar ze vandaan kwam en waarom ze ter adoptie was afgestaan. Van het adoptie-dossier werd ik niet veel wijzer. In Colombia wordt vrijwel niets geregistreerd, waardoor

de informatie over de biologische moeder nihil was.

Ik ben het dossier gaan uitpluizen en heb alles op alles gezet om zo snel mogelijk met het hele gezin naar Colombia af te reizen. Nadat er een datum was geprikt voor onze reis, liep Yeraldin met een lach van oor tot oor rond. De kinderen zouden in ieder geval het pleeggezin terugzien waar ze een tijd hadden gewoond. Ondertussen had ik de naam van hun tante achterhaald. Misschien dat zij onze kinderen meer zou kunnen vertellen over hun moeder en waarom ze niet voor hen heeft kunnen zorgen. Met alleen een naam en een telefoonnummer dat niet meer bleek te kloppen, hebben we het Colombiaanse adoptiebureau gevraagd ons te helpen. Zelf durfde ik nergens op te rekenen en dat is wat ik de kinderen ook voorhield. Want de kans dat er daadwerkelijk familieleden gevonden zouden worden, was niet zo groot."

"Zodra Lina uit de lift stapte, herkenden we haar. Ze is het evenbeeld van Natalia"

Al acht jaar vermist

"Begin dit voorjaar kwamen we aan in de stad Medellin. Onze kinderen liepen er over straat als echte Colombianen, alsof ze nooit weg waren geweest. Bij het proeven van een bepaald soort fruit en gerechten kwamen hun smaakherinneringen weer naar boven. Ze wisten dat ze dit al eerder gegeten hadden. Kort na aankomst volgde de ontmoeting met het pleeggezin. Dat was een behoorlijk emotioneel moment voor iedereen. Alleen al de aanwezigheid van deze mensen deed met name mijn oudste dochter heel veel goed. Eenmaal terug in het hotel zag ik Yeraldin met een gelukzalige lach op haar gezicht op bed liggen. Maar de grootste verrassing moest nog komen. Terwijl we nog in Medellin waren, werd ik gebeld door het adoptiebureau. De biologische tante van onze kinderen was getraceerd. Al die tijd had ze zich afgevraagd wat er van de kinderen terecht was gekomen en ze wilde niets liever dan ze weer ontmoeten. In korte tijd kwamen we terecht in een emotionele achtbaan. Van hun tante hebben Yeraldin, Natalia en Juan veel over hun

moeder te horen gekregen. Zijzelf heeft altijd een goede band met haar gehad, en kon bevestigen dat ze een goede en lieve moeder is geweest. Doordat ze in een gevaarlijke wijk woonde waar het leven zwaar en armoedig was, lukte het haar als alleenstaande moeder niet om de kinderen zelf groot te brengen. Dankzij hun tante hebben de kinderen meer foto's en een beter beeld van haar gekregen. Het verdrietige is dat niemand ze kon zeggen waar hun moeder nu is. Ze is vermist. We weten niet eens of ze nog in leven is."

Een oudere halfzus

"Natuurlijk riep dat veel nieuwe vragen op. Maar weer stond daar een grote verrassing tegenover: de kinderen bleken nog een oudere halfzus te hebben, die door de familie van haar vaders kant is grootgebracht en van wier bestaan we niet wisten. Een ontmoeting was snel geregeld. Zodra Lina uit

de lift stapte, herkenden we haar. Ze is het evenbeeld van Natalia. Ze lopen hetzelfde, praten hetzelfde en delen dezelfde interesses. Het klikte meteen. Het leek wel of we in een aflevering van *Spoorloos* beland waren. Het was goed om terug te zijn in het land waar onze kinderen een onderdeel van zijn. Toch weet ik dat ze in Nederland ook gelukkig kunnen zijn. De reis heeft ze veel rust gegeven. Puzzelstukjes zijn op hun plaats gevallen, maar voor het laatste ontbrekende stukje speur ik verder. De vraag wat er met hun biologische moeder is gebeurd, blijft me bezighouden. Ik hoop dat we daar ooit achterkomen."

Voor veel geadopteerde kinderen geldt dat ze vroeg of laat meer willen weten over hun familie. Uit een onderzoek onder Nederlandse adoptiekinderen blijkt dat tussen de vijftien en vijftig procent van alle geadopteerden een rootsreis onderneemt naar hun geboorteland.